

følgelig rigtigt, at videnskabsministeren, sådan som tingene er, ikke kan beslutte, at der skal oprettes en bestemt uddannelse på et bestemt universitet. Fint med det, men lad os nu lave et tankeeksperiment: Lad os forestille os, at af markeds-mæssige grunde ønskede ingen af de nu-værende universiteter at udbyde en teologisk uddannelse. Eller lad os for den sags skyld forestille os det eksperiment, at man ikke ønskede at udbyde nogen medicinsk uddannelse: Ville det så også alene være universiteternes egen vurdering, hvad man ville udbyde?

Nej, der må man sige, at det højst sandsynligt ville være sådan, at både videnskabsministeren og et flertal i Folketinget ville føle det som deres ansvar at sørge for, at der også for fremtiden kunne blive udbudt uddannelser inden for det her område. Derfor synes jeg, at det her er et fornuftigt forslag, som selvfølgelig ikke kan stå alene, men er et fornuftigt forslag blandt mange til at understøtte en sådan udvikling af en europæisk og moderne udgave af islam, som vi selvfølgelig vil støtte.

Det er selvfølgelig ærgerligt, at der ikke kan samles et flertal for forslaget, men jeg håber så, at regeringen i det mindste føler en forpligtelse til at spille ud med sine egne bud på, hvad den vil gøre. Det er jo altid nemt at skyde andre ned, når de kommer med forslag.

Der, hvor det virkelig bliver forpligtende og virkelig bliver svært, er, når regeringen så selv må sige, hvad den vil gøre i stedet for. Der står så et stort rødt spørgsmålstegn tilbage efter den her debat.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Per Clausen.

KL 15.50

Per Clausen (EL):

Der er tre gode grunde til, at Enhedslisten ikke kan støtte det forslag, der ligger her. Den første er, at vi faktisk er enige i det grundsynspunkt, at nye uddannelser på universiteterne skal vokse frem fra universiteterne selv. Det må gerne være i dialog med det omkringliggende samfund, der både kan være grupper af borgere, erhvervsorganisationer og for den sags skyld også Folketinget. Selvfølgelig kan der være en dialog, men grundlæggende mener vi, at det skal ske med udgangspunkt i universiteterne.

Det er da også min opfattelse, at man skal støtte regeringen i det standpunkt, når regerin-

gen og regeringspartierne indtager standpunktet lidt mere konsekvent, end de måske ville gøre i andre situationer. Der skal ikke mangle støtte der.

Det andet efter vores opfattelse gode argument for at afvise forslaget er, at vi faktisk står urokkeligt fast på religionsfriheden. Vi mener sådan set ikke, det er en særlig statslig opgave at udvikle religionerne, så de bliver demokratiske. Det er efter vores opfattelse et absolut ikkestatsligt anliggende.

Vi synes da bestemt også, det ville være godt, hvis alle mennesker i Danmark gik ind for ligestilling mellem kønnene, demokrati, ytringsfrihed, menneskerettigheder, og hvad man ellers kan finde på af gode ting. Det slås vi da også dagligt for i politiske debatter med mennesker, uanset hvilken religion de har eller påstår de har. Men en religionsfrihed, som er baseret på, at kun religioner, som er i overensstemmelse med vores kultur, skulle kunne være rigtige religioner, der skulle opnå rigtig anerkendelse, er efter vores opfattelse forkert.

Ganske vist foreslår forslagsstillerne da heller ikke, at man sådan skal gribe ind over for religioner, hvor man ikke fremfører demokratiske synspunkter. Men det ligger alligevel bag ved det, at det er en særlig statslig opgave at påvirke religionerne sådan, at de bliver demokratiske. Det er det altså ikke efter vores opfattelse.

Religionsfriheden handler om, at man kan udøve sin religion og have de forkyndere, som man gerne vil have. Skulle man vælge forkyndere, som er dumme og uvidende, fordi man synes, at det bedst bekræfter en i ens religion, så er det ikke noget, staten skal blande sig i. Staten skal derimod blande sig, hvis så vel udøvere som forkyndere af religionen begår handlinger, som er ulovlige.

Det sidste afgørende synspunkt for os for ikke at gå ind for det her forslag er, at religion skal adskilles fra staten. Man kunne jo sige, at når nu staten faktisk medvirker til, at man kan få en uddannelse i teologi, som i hvert fald gør, at man næsten er færdiguddannet præst – der er vist en lille tilføjelse, der skal bygges ovenpå, før man er rigtig præst – og vi jo kan konstatere, at heller ikke alle de præster, der har gennemgået den uddannelse, er tilhængere af demokrati, menneskerettigheder, kønnenes ligestilling og sådan noget, jamen hvorfor dog så ikke alligevel forsøge at gøre det i forhold til islam og andre religioner? Men der er det altså vores grundopfattelse, at religion skal adskilles fra staten.